

[Hartel.]

toffer og Roer. Han vilde derigennem faa en Belønning fra Samfundet for en i høj Grad samfundsnyttig Indsats. For det tredje skulde der fra Statsmagtens Side have været skaffet Hjælp — der hjælpes jo paa saa mangfoldige Omraader — til Anskaffelse af egnet Læggemateriale, og der burde ogsaa have været givet en Støtte, naar man dog hjælper til Bygningers Istandsættelse, til Opførelse af de Kartoffelhuse, som Statens Raastofkommission i sin Tid foreslog.

Jeg vil i denne Forbindelse have Lov at henstille til den højtærede Minister, om man ikke, naar nu disse Kartoffelhuse ikke skulde bygges, kunde faa ændret Reparationsloven derhen, at de Pengebeløb, der er forbeholdt Reparationer, fortrinsvis blev bevilget, naar det drejede sig om Opførelse eller Forbedring af Avlsbygninger og nye Indretninger, som f. Eks. Kartoffel- og Frugthuse. Dette er en *en passant*-Bemærkning, men jeg haaber, at Ministeren kan se, at der vilde være noget hensigtsmæssigt i det.

Endelig skulde der gøres et stort Oplysningsarbejde for at fremme Omlægningen. Nu er det jo saa heldigt, at Statens Raastofkommission igennem en Række Forslag udarbejdede af vore bedste sagkyndige er saa langt fremme med dette Arbejde, at det kun venter paa Finansudvalgets Bevilling for at kunne sættes i Gang — sent er jo bedre end aldrig.

Med Hensyn til Prisen paa Korn er det nævnt her, at der er blevet stillet ublu Fordringer — jeg tror, det var den ærede socialdemokratiske Ordfører, der brugte det Udtryk. Deroverfor vil jeg sige, at det kan aldrig kaldes ublu, at man kræver Produktionsprisen, og denne maa vel efter de Beregninger, der foreligger over Driftsudgifterne, ansættes til 31 Kr. 75 Øre pr. hkg Korn. Denne Pris er heller ikke saa forfærdelig fjern fra de Priser, der gælder for Korn i Tyskland i Øjeblikket; det er jo det Land, vi i Øjeblikket har nærmest ved at sammenligne vore Forhold med, da vi staar i en meget nær økonomisk Forbindelse med dette Land. Dér er Prisen for Hvede 39 Kr. pr. Td., for Rug 37 Kr. og for Havre og Byg 35 Kr.; jeg har ikke regnet med de Brøker, som Omregningen fra Mark til Kroner giver, men det er omtrent de korrekte Tal, jeg har nævnt. Det vil altsaa sige, at vi selv med en Produktionspris paa 31 Kr. 75 Øre ligger et Stykke under de tyske Priser, som for øvrigt har været holdt i en Aarrække, og

saa vidt man kan skønne, klages der ikke i Tyskland over, at Priserne for Levnedsmidler er eksorbitante.

Med Hensyn til Forholdet mellem Levnedsmiddelpriserne og Priserne paa andre Varer er Forholdet det, at regner man med 1935 som Udgangspunkt, er Levnedsmiddelpriserne indtil November 1941 steget til 174, men andre Varer er steget til 204; og gaar vi tilbage til Prisforholdene før Krigen og tager 1913 som Udgangspunkt, har der været en Stigning for Landbrugsvarerne til 217, men for Industrivarerne til 340, og alle Varer er gennemsnitlig steget til 268. Der er derfor ingen, der med Rette kan hævde, at der har fundet en urimelig Prisstigning Sted for Landbrugsvarerne, idet Stigningen er langt ringere end den for andre Varer stedfundne. Derfor kan der heller ikke være Tale om at betegne Produktionsprisen 31 Kr. 75 Øre for Korn som i nogen som helst Retning ublu eller urimelig. Jeg har ønsket at sige dette for at ramme en Pæl gennem den meningsløse Tale, der føres om urimelige Levnedsmiddelpriser i vort Land.

Endvidere vil jeg have Lov til at gøre et Par spredte Bemærkninger. Først vil jeg slutte mig til det, som blev fremhævet af den konservative Ordfører — derfor kan jeg gøre det ganske kort —, at de Krav, der stilles med Hensyn til hollandsk Vægt, er for store, at de navnlig i Aar med en sen Tilsaaning bliver vanskelige at opfylde og derigennem vil medføre reducerede Priser. Priserne er altsaa i Virkeligheden beskedne. Ligeledes maa jeg give ham Ret i, at Kravet til Skovarealer og Ejendomme med for høj Grundskyldsansættelse — med for høj mener jeg for høj i Forhold til Jordens landbrugs-mæssige Værdi — er for store.

Jeg har hørt, at der er enkelte Ejendomme, der har paalagt deres Forpagtere gennem Kontrakt — det kan i og for sig til andre Tider ogsaa være naturligt — Pligt til at brakke bestemte Arealer. Saa vidt jeg erindrer, havde vi under den forrige Krig en Ordning, hvorefter denne Forpligtelse til Brakning blev ophævet. Det kunde da maaske være rimeligt at tage under Overvejelse i Forbindelse med Kornlovens Behandling, om det ikke var rigtigt, at noget lignende fandt Sted nu. Der bør selvfølgelig da tages Hensyn til Ejeren, der jo staar over for dette, at hans Jord muligt afleveres til ham senere i ringere Tilstand, end hvis Jorden var blevet brakket, og der maa da ydes ham en passende Erstatning af Forpagteren, der bliver fri for denne Forpligtelse til at brakke Jorden.